

Verdis Requiem i Engelbrektskyrkan

Engelbrektskyrkan, Stockholm, 3 november 2019

Giuseppe Verdi: Messa da Requiem

Mozart/Süßmayr, Berlioz, Brahms, Fauré och några till må ursäkta, men det djupaste, mest innerliga och kanske det mest direkta av alla själamässor är nog ändå **Giuseppe Verdis** *Messa da Requiem*, detta trots att tonsättaren själv knappast var särskilt religiös. Någon har lite skämtsamt kallat denna musik för Verdis mest dramatiska opera och en del anser också att denna tonsättning av den katolska dödsmissan mer hör hemma i en konsertsal än i ett kyrkorum.

Anledningen till mässans popularitet är förstås spännvidden av uttryck som genomsyrar verket, allt från djupt innerliga solon till körens och orkesterns intensiva utbrott i *Dies irae*-satsen. Under den gångna helgen framfördes rekviet i Engelbrektskyrkan i Stockholm vid två tillfällen och för den ambitiösa satsningen svarade församlingens kyrkomusiker **Bengt Eklund** med den äran. Till sitt förfogande hade han bland annat **Akademiska kören**, **Engelbrekts kammarkör** och **Helene Stureborgs kammarkör**, tre utmärkta vokalensembler som smalt samman till en fint klingande enhet.

Den höga kvalitén märktes redan inledningsvis i den känsliga *Requiem aeternam* och förstärktes ytterligare i *Dies irae*-satsen känslomässiga explosion, den livaktiga *Sanctus*-satsen och i den avslutande *Libera me*-satsens kontrapunktiska vindlingar. Musikerna ur **Sveriges Radios Symfoniorkester** blev under Bengt Eklunds goda ledning en integrerad del av helheten men möjligen hade det varit önskvärt med fler stråkar som en balans mot blåset. Men det är samtidigt lätt att förstå att en församling har en begränsad budget att ta hänsyn till.

Solistkvartettens insatser föll för det mesta väl ut. Den unga sopranen **Amalia Jakobsson** hanterade sina partier känsligt med en klar stämma och man hoppas att kommande år ger den mer av volym och omfång. **Anna Larsson** är en av de ytterst få altar som vi har i vårt land och det faktum att åren i viss

mån påverkat röstens fräschör hindrade inte hovsångerskan från att än en gång ge ett värdefullt bidrag. Tenoren **Mats Carlsson** gjorde i sista stund ett inlägg för en hastigt indisponerad Lars Cleveman och trots att Mats Carlsson har rätt begränsad volym så gjorde han en både musikalisk och tonsäker tolkning av bland annat den älskade arian *Ingemisco*. Även basveteranen **John-Erik Elebys** insats hörde till de pålitliga och de fyra solisterna bidrog tillsammans med körer, instrumentalister och dirigent till att ge en månghövdad publik en musikalisk högtidsstund i allhelgonatid.

Sven Andersson